

miseks ja rõmo maitsmiseks neil tarwis olli. Piibli-ramat nimmetab sedda kohta Ede-
niks ehk rõmo-paigaks. Seal ellasiid nem-
mad lahkestest ja rõõmsaste, sest et tundsiid
endid terwed ja ilma süta ollewad. Loma-
dest olli neil hea meel, ja söid nemmad sest
wiljast, mis wõrsud ja puud rohkestest kand-
siid. Ühhe aintsä pu wiljast olli agga neid
keeldud sömast, ja olli selle pu nimmi: hea
ja kurja tundmise pu, sest et temmast
piddi nähtama, kas innimesed endid hea
wõi kurja pole hoidwad. Us olli kawwa-
lam-kui muud lomad. Tä kiusas Ewat, ja
temma himmo hakkas ärrakeeldud pu-wilja
peale käima, egga suutnud sellele wastopä-
na, waid läks, wöttis, söi, ja andis ka
Adamile.

Said nemmad sönud, läksiid kohhe nende
filmad lahti, ja märkasiid peagi, mis õnneto
ello sest tulleb, kui innimene ülle Jummalä
kelo teeb. Selle päwani ollid allasti käi-
nud, egga teadnud ennast omma waggadu-
ses sest häbbeneda. Nyüd häbbenesid teine

teist ja teggid ennestele põlli wigi-lehkest,
ja kui õhto pole tundsiid Issandat aedas
ollewad, peitsid endid pude wärjo. Agga
kes wõib Rõigewäggenama eest ärrapõgge-
neda? Adam ja Ewa piddid omma süüd
üllestunnistama, ja et kül Adam ennast
Ewaga, ja Ewa üssi kiusatusesega püdis wab-
bandada; siiski mõistsid mõllemad, et teise
kiusatus sedda ei wabbanda, kes issi käsko
tünneb.

Ühwardud nuhtlus ei jänud tullemata.
Neid aeti Edeni-aiast wälja, kus nemmad
sia male ni õnnelikult ellanud, ja keeldi
neile iggawese aia peale taggasitullemist.
Sest kirri ütleb: „Jummal panni hommiko
pole wasto Edeni rohho-aeda kerubid ja
mõka kui tulles-leef, mis senna ja tenna en-
nast põris.“

Ei tundnud nemmad ennam seggamata
rõmo kui tännini, waid ollid nyüd kibbeda,
waewalise ja murreliko ello sisse sattunud,
kellest ei muud kui agga surm wõib peasta.